

Братя Грим

Совата

Някога, когато хората още не били толкова умни, колкото са в днешно време, в един малък град се случило нещо много странно. Една нощ от гората долетяла сова и се скрила в някакъв хамбар. На сутринта в хамбара влязъл ратаят да вземе слама и като видял совата, така се изплашил, че тутакси побягнал. Казал на господаря си, че в хамбара има ужасно чудовище с огромни очи, което може да погълне човек.

– Познавам те добре – казал господарят. – Можеш да гониш косове из полето, но като видиш умряла кокошка, не смееш да се приближиш до нея. Ще отида да видя какво е това чудовище.

Влязъл в хамбара и се огледал. Но щом зърнал совата, хукнал да бяга. Обиколил бързо съседите и ги помолил за помощ. Казал им, че в хамбара му има опасен звяр, който може да погълне всички хора в града.

Вдигнала се голяма врява. Всички излезли навън, въоръжени с копие, с вили, коси и брадви, готови да се бият с цяла войска. Накрая дошли градските съветници заедно с кмета. Строили се на пазара и се отправили към хамбара. Обкръжили го, а един от най-сърцатите мъже влязъл вътре с насочено напред копие. Ала само след миг надал страшен вик и изскочил навън. Не можел да каже нито една дума.

После напред излязъл снажен мъж, прочут с бойните си подвизи, и казал:

– Само с гледане няма да изгоните чудовището. Но виждам, че ви е страх.

Наредил да му донесат ризница, меч и копие. След това отворили вратата на хамбара и видели совата, която в това време се била преместила на една дебела греда в средата на хамбара. Донесли стълба и снажният мъж започнал да се качва по нея. Като стигнал до края на стълбата, совата усетила, че нещо я заплашва. Разперила криле, затракала с клон и надала зловещ писък.

– Удряй, удрай! – викало множеството отвън.

– Ако сте на мое място, няма да викаете толкова! – отговорил мъжът.

Изведнъж той се разтреперил, приляло му и бързо започнал да слиза. А останалите си помислили: „Чудовището отрови само с дъха си най-силния мъж в града. Трябва ли да се излагаме на такава опасност?“

Дълго се съвещавали какво да правят, за да спасят града. Накрая кметът казал:

– Мисля, че трябва да съберем пари и да платим на стопанина хамбара заедно със сеното, житото и сламата. След това ще го запалим и

чудовището ще изгори заедно с него.

Всички се съгласили. Подпалили хамбара от четирите му страни, а в това време совата отлетяла...

Който не вярва, да отиде там и да попита.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Die Eule

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2483>]